

POETISCHE
FLUGBLÄTTER.

GEWIDMET

DER XLII. VERSAMMLUNG

DEUTSCHER PHILOLOGEN UND SCHULMÄNNER

IN WIEN.

Bibliothèque Maison de l'Orient

155968

Σ Π Ο Ν Δ Α Ι.

ΑΣΤΟΙ.

στρ. α'.

Χαίρετε, ὦ ἱερεῖς Ἀθάνας,
ἀμβρότου θυγατρὸς Ζηρός,
τοί γ' ὤραις περιτελλομέναις
ὕλαεσσιν ὕρεσσιν εἰς
ἄστν στεφανωθέν νῦν
ἦλθετ', ἐν οἷς μινύρεται
ὑπὸ χλωραῖς ἀηθῶν βάσσαις,
φυλλάδ' ἀνήλιον ἅ νέμεται παρὰ
τοῦ ποταμοῦ ῥεέθροισ τε πολυσταφύ-
λοις τ' ὄχθαις, δεξ ἔϋον πρὸς θά-
λατταν ἀγήρωσ θῆνα κυλίνδει
ἠχῶν ἄχρη κυανέων δρέων.

ΞΕΝΟΙ.

ἀντ. α'.

Χαίρετε, τᾶς ἑκατομπύλου ὦ
ἄνδρες, αἰθέρι ναίοντι
πύργῳ πρὸς δ' ἔτι μαρμαροέσ-
σα φανερᾶσ αἰγλα δόμων.
προῦσχεσ, πόλι μακραιών,
δεινοῦ ἐθνῶν κλύδωνος ὡσ
ὄρος πετρῶδες κυμάτων ἐκ
θαρσαλέα τε καὶ εὔσκοπος ἐχθρὸν
προτροπάδην ἀποκρούσασ' ἀντίπα-
λον. ναοὺσ Μουσᾶν ἀγνοὺσ προς-
ἦλθομεν, ὦ φαιδρὸν φάοσ ἄστρων,
ἔξ ἰθάκῃ σέβασ γε Παλλάδος.

*

στρ. β'.

Ἄνθρωπος δεινὸν ἔστιν· ὃς
γενναῖον ἐδάμνατό γ', ὠκύποδ' ἔπ-
πον ταῦρον τ' οἴρειον·
ἔθροβα κύματ' ἀτειροῆς
εἶργει τοῦ ποταμοῦ λάβρου
ἀμαιμακέτου πυρός ἢ ἑπὰς
καταπαύει· οὐ ταρβῶν τείνει
ναύκληρος κάλως πάλιν
χειμασθεῖς περ λαίλαπιν.
ἀνήρ ἀδαμάντινον πέτραν
περᾶ, δύεται βαθεῖαν γᾶν,
σιδαραῖς μηχαναῖς δεινός.

ἀντ. β'.

Πάντων ζώων ἀνήρ ἔφην
μᾶν δεινότατον δὴ ὁ παντοπόρος·
πλήν γὰρ θεῖαν Μοιρᾶν
τᾶν ὀλοᾶν διαφεύγει
ἐμβριθεῖς θαμὰ κινδύνους·
ὄδ' ἔκχηται πτερόετια φθέγ-
ματα τᾶν ἐννοιαῶν εἰκόνας.
ἄττ' ἂν σέμν' ἐρευνήσῃ,
ταῦτα γράμμασιν ἐκγόνοις
καλὰν παρέδωκε δωρεὰν
τὰ τᾶς σοφίας ἀνεωγμένας
σιγᾶ θαμβοῦσ' ἀπόδητα.

στρ. γ'.

Εὐδαίμων, ἀρθεῖς ἀρετᾶ
ὃς θεῶν γέρας τὸ σεμνότατον
κτῆσαι ἄγωνιζόμενος
σοφίαν· ὑπάρχειν μεγάλοι
δοκοῖεν ἄλλοι στέγαις
λαμπραῖς ἐγκαλλωπιζόμενοί τ'
ἀγαλλόμενοι τε τρυφῶντες·
ἀλλὰ σοφοῦ ψυχὰ καθορᾶ
αἰωρουμένα ὑψηλαῖς.

Ἰδοὺ, πρὸς πάντας στείχουσι
 τῶν δαιμόνων κερταύωντες.
 τῆν, ὡ Ζεὺ πάτερ ἐβόσσα,
 προσηύκεν, ἦγε Παιάν,
 Κυλλῆν ἦνεξ ὀδεσσισβῆτα
 τὸν δ' ἦγε δῆτον ἐνέκλιον τ' ἐκ-
 στερτ ἀνέστηον οἴθια βῆμον στῶν
 ἦ περιγαυῶματ'
 κέρνυτε Παλλῆδος θῶν
 κῆμι, καὶ Λιδῶ, ὡ Βαρχετ,
 ὀδεῖον νῆμα Κασταλλίαις.

ἐπ.

Ἡγήσασθαι τοῖσι νείοις
 πάσας ἦ ἐπιστήμιας ἐπι γῆν —
 ἔπιπασσαι περὶ κασι δαι-
 μόνια τε προδῶλον σφίαι
 κῆλιστα ποιοῦσι — καὶ
 δὴ καὶ πρὸς τὰς πάλαι σφίαις
 παλαιγενέων ἰδὲ κῆλιεος
 ἀνδρῶν σείουδῶν ἦδ'
 ἰδὸς τοῖσιν ὅσιν ἐπὶ οὐρα
 μακροδιδόμην τε πῶλιν κῆλιε-
 σαι θῶν τ' ἐπίστοπον πιστῶν
 τῶν Ἐλλῆδος φιλῆλλῆνα.

ἀπ. γ.

περὶ τῆς ἐλευθερίας ἀνδρῶν ὡς
 ἦδ' οἴματ' ἐξικνεῖται ἐπὶ πᾶν
 πάντων κέρνυτε ἦ ἐπιστήμια.

Salvete amice — linguipotens genus —
viri sagaces, Vindobonae Austriae,
o litterarum purpurati,
vos super aethera fulgurantes!

Post haec septem lustra iterum lubens
hic excipit vos Austricolum genus,
antiquitatem inquiritis qui
iam studiis criticis opertam!

Pars quae perite ex fontibus hauserant,
fideliter pars discipulis ea
tradunt facete! — Macte! semper
prosperius properate curam!

Gustavus Grūnes.

In der Kaiserburg.

Des Kaisers Heim erschließt uns heut' die Pforte,
Die alte Burg, das Herz des treuen Wiens.
Ihr Schicksal ist das Schicksal unsres Reichs;
Es nahm von hier zu manchem stolzen Sieg
Der Kaiseradler seinen hohen Flug.
Es rauschten Jubeltage, schwere Zeiten
Wohl über ihre Zinnen wechselnd hin.
Der Babenberger Spross erbaute hier
Zuerst den Herrschersitz, hier brach im Hofe
Der Ritter Speer bei festlichem Turnier,
Hier klangen unsres Walther süße Weisen
Zum Preis des Frühlings und der holden Frau'n.
Doch grausen Ernst auch sah die alte Burg:
Es brach sich Türkengrim an ihrem Wall,
Dem Kreuze wich des Halbmonds rohe Kraft. —
Und wieder kamen licht're, gold'ne Zeiten.
Die Milde wehte durch den Raum der Burg,
Theresia, die Mutter ihrer Völker,
Und Josef auch, ihr großer, edler Sohn,
Sie schlossen in der Kaiserburg die Augen,
Die nur geleuchtet zu der Menschheit Glück.
Das Standbild Josefs grüßt zum Saal herauf,
Und eines andern Herrschers ehern Bild
Thront in dem Hof der Burg, des Kaisers Franz,

Von dem die Vatergüte mit dem Namen
Auf unsern Kaiser sich vererbt. —
So herrscht Franz Josef in der Burg der Ahnen.
Als Jüngling schon trug er der Krone Zier,
Die so viel Macht umschließt und so viel Thränen.
Doch Glück und Leid, es trug's das Volk mit ihm,
Es trugen's seine Wiener mit dem Kaiser,
Denn heißen Dank hegt ihre treue Brust.
Zu neuem Glanz hob er die Donaustadt.
Die Mauern fielen und die düstern Wälle,
Und wie von Perlen eine reiche Schnur,
Die eine Demantschließe funkelnd hält,
So schlingen sich um Wien des Rings Paläste,
Die Heilandkirche schließt das Perlenband.
Doch nicht bloß neuen Schmuck verlieh der Stadt
Des Kaisers Wort, er ließ auch ihre Glieder
Sich strecken bis zum Grün der fernen Au'n,
Auf dass aus jugendfrischen Reizen sauge
Sie neue Kraft und neuen Lebensmuth.
So sorgend für den Glanz der Kaiserstadt,
Denkt er zuletzt an sich und an die Seinen.
In naher Zukunft soll die alte Burg
Sich auch in schönern Kleide prangend weisen:
Dem neuen Wien zu neuer Zier und Ehre.

Im Saale, wo wir heute sind geladen,
Umstrahlt von tausendfachem Lichterglanz,
Da wogte oft gar laute Festesfreude,
Des Tanzgewühles auserles'ne Pracht.
Es rauschten knisternd seid'ne Prunkgewänder,
Es blitzte Demantschein, Juwelenglanz.
Doch heut' — wie schlicht die Schar der ernsten Männer,
Die unsres Kaisers Huld zu sich entbot!
Dem strengen Dienst des Wissens und der Schule
Ist ihre Kraft geweiht — und ruhmlos still,

Dem lauten Markte abgekehrt, verfließt
Ihr Leben, das die Muse hold nur schmückt.
Und dennoch heut' im Kaisersaal, und doch
So hoch geehrt durch edle Fürstengunst? —
Das ehrt nicht uns allein, das ehrt
Viel höher noch den Kaiser, der ein Hort
Des Friedens, der des Wissens zarte Blüten
So gern dem Lorbeerkrantz des Kriegers eint.
Drum bringen huldigend wir unsern Dank
Ihm dar in seiner Väter alten Burg.
Es throne lang noch in dem Kaiserschlosse
Uralt erlauchten Stamms erlaucht'ster Sprosse!

Leo Smolle.

BIENNAS ΜΙΚΡΑ.

Κλύτε, φίλοι γεραροί, ξείνης ἄπο τάσδ' ἐφ' ἑορτᾶς
ἰγμένοι, ἡμεδαποί τε συνέστιοι ἀμφοτέρωθεν.
ἠλύθετ' ἀλλήλοισι περὶ στάθμης παιδαγῶν
παιδονόμων ἀναφανδὸν ἐριζέμεναι μεμαῶτες,
ἄλλοι μὲν σοφίης πινυτόφρονος ἠθολόγου τε
σκώψιος ὠγγίω τ' ἐθέων ἐπίστορες, οἳ δὲ
τέχνης ἰχνελάται Σιδωνίδος ἀρχεγόνοιο·
εἰσὶ δὲ καὶ ῥητρῶν δεδαηκότες ἠδὲ θεμιστῶν,
διφθερίων σελίδων μελεδήμονες, οἳ δὲ παπύρους
ἐκδιφῶσ' ἰατρολόγους, οἳ δ' ἱρὰ λιθωτά,
Ἄτθίδος ἐνγλώσσοιο κεχαρμένοι ἀγλαΐησιν·
οἳ δὲ βίης Ἐγχεσπαλῆς πολὺ φρονιδ' ἔχοντες,
οἳ δ' ἠλεκτρολύτου λεπτοῖς ἐν ἐλίγμασιν ὀρμῆς
ἢ ἐνὶ κινήμοις διζήμενοι οὐρανόισιν
ἀεναίου φύσιος κανόνας καὶ πείρατα κόσμου.
Ἄρ' ἤδη δεκάκις δέκ' ἔβαν λυκαβαντίδες ὦραι,
ἐξ οὗ Γερμανικοῖς ξεινήια νόμασι δῶρα
μουσποτόλος γλυκύπικρα πορῶν Ἰστοριο ῥέεθρον
καλοῦ ποιήσεν κνανόχροον ὧδ' ἀγορεῦον·
Πὰρ Φαίηξιν ἐμοὶ συντέρμοσιν ἀβροδιαίτοις
πείραται ἀκαμάτοισι κρεῶν βάθος ἀμφ' ὀβελοῖσι.
καὶ τόδε φῆμ' ἐπίκαιρον ὃ Αἰνῆιος εἶπεν ἀριστεύς·
Σύλλογος οὐχὶ βέβηκ', ἐπεὶ ὀρχηστὴν προβέβουλε.
τὸ τρίτον αὖ μομφὴν ἀντόχθονος ἀνδρὸς αἰδοῦ
εἰς Ἰσθ' ὄς Καπύην ψυχῶν προσέειπε Βιένναν,

ἦμος παιδὸν ἄναξ Μεσονύκτιος ἔσμὸν ἄταλλεν.
οὐκ ἄρα μὰψ δόξης Συβαρίτιδος ἔσχον ὄνειδος
ἡμέτεροι πρόγονοι· τί γὰρ οὔ; ῥεῖα ζώοντες,
οἷς ἐν ἀτμοῖς ζεφύρων, ἐν ἀηδονίοισι μέλεσσι,
ἐν γλοεροῖς λειμῶσιν, ἐν ἄλσεσιν εἰνοσιφύλλοις
κεδνὸν ἐπηλυσίης ἄφενος ξυνάπασι τέτυκτο —
οὐ νέμεσις, θρέψεν δὲ φερέσβιον οὔθαυ ἀρούρης —
τέρποντ' ἠλιθίοισιν ἀθύρμασιν ἠδ' ὀαριστυῖ
ἰνδαλμοῖς τ', αἰῶνος ἐκούσιοι οὐκ ἀλέγοντες.

Ἡμεῖς δ' ἀδρότεροι μὲν ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
τρηχυντέραις γενόμεσθα μεληδόσιν ἐργασιάων·
μὴ δέ τοι ὀμφακίας ὀνοτάζετε μισογέλωτας,
ἀλλὰ φιλάγλαοί ἐσμεν, ἐπεὶ κατὰ θεῖον Ὅμηρον
ἔστι καὶ ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε.
ἦ δὲ πάλαι στενόχωρος ἔην πόλις εὐρυάγνια,
πολλῶν τεχνιτῶν δαιδάλμασι ποικιλόμορφος,
στέργει τιμαλφεῖ θ' ἰλαροὺς σεμνῶν θιασώτας
Μουσάων· φέρε δὴ τι ἔπος νημερτὲς ἐνίσπω·
κὰν Νεοφαιήκεσσι λόγων ἔρος οὔπου' ὀλεῖται.

